

G Y M P L REVUE

Magazín Gymnázia T. G. Masaryka v Litvínově

**SPORTOVNÍ AREÁL
ZA 10 MILIONŮ**

str. 6

**LITVÍNŮV SE ZAPSAL
DO KNIHY REKORDŮ**

str. 4

Gympl REVUE
5/2015
ročník 2

Vydává:
Gymnázium T. G. Masaryka, Litvínov
Studentská 640, 436 67 Litvínov
tel: 476 753 023
fax: 476 731 765
E-mail: gymplit@gtgm.cz
FB: Gymnázium T. G. Masaryka Litvínov, P.O.

Tiskne:
TISKÁRNA K&B, s.r.o. Most

Šéfredaktor: Petra Macháčková
Marketing: Mgr. Daniel Urik
Sazba: Vít Tomáš
Obálka: Filip Červenka

Redakce:
Vít Andrlé, Magdaléna Benešová,
Tomáš Čapek, Filip Červenka,
Štěpán Kubičina, Jitka Moutvičková,
Daniel Volák

Další spolupracovníci:
Alena Herzánová
Mgr. Martin Laxa
Mgr. Daniel Urik
AV

Vážení čtenáři,

ve svých rukách svíráte již pátý výtisk našeho školního časopisu Gympl Revue. Od posledního čísla jsme udělali menší inovace, ale nebojte, zůstáváme stále věrni pravidelným rubrikám jako **Litvínov pod lupou** a jiné. Nově si ale můžete počíst v rubrice „**Víte, že?**“, která v každém čísle objasní a rozebere významné momenty našeho státu, nebo v rubrice „**Kápli jsme božskou**“, kde naleznete zajímavé příběhy, povídky nebo obrázky z per našich studentů. A speciálně v tomto čísle naleznete i zповědi žáků, kteří začátkem letošního školního roku navštívili USA a Španělsko. Věřím pevně v to, že Vás Gympl Revue bude stále překvapovat a obohacovat novými znalostmi a poznatky. Za celou redakci Vám přeji příjemné čtení.

Petra Macháčková, šéfredaktorka

OBSAH

LITVÍNŮV POD LUPOU

Zaostřeno na Litvínov	4
Knihovna zažila Libris Fest	5

DĚJE SE NA GYMNÁZIU

Kde sportovat? U gymplu!	6
Cesta za velkou louží	7
Espana Ver gimnastas.....	13

VÍTE, ŽE?

Státní svátky	15
Mohli jsme se ubránit Hitlerovi?.....	16
Dějiny filmu	17

KÁPLI JSME BOŽSKOU

Skál(p)ička	18
-------------------	----

SPORT

Kluk z Litvínova	19
------------------------	----

ZAOSTŘENO NA LITVÍN OV

V této pravidelné rubrice máte možnost zjistit ty nejdůležitější a nejzajímavější novinky z našeho okolí. Zajímají vás? Čtete!

text: Magdaléna Benešová, I.A

DO VLAKU S KNIHOU

Městská knihovna Litvínov otevřela na nádraží svou knihovničku. Jde o projekt „Knihovna do vlaku“, do kterého se Městská knihovna Litvínov jako jedna z Knihoven po celé ČR zapojila. Tento projekt byl založen pro lidi na cestách. Každý má možnost si zde zapůjčit knihu. Po přečtení má možnost knihu vrátit nebo ji nahradit jakoukoliv knihou ze své sbírky.

Regál, který je přímo v hale, je ručně pomalovaný motivy s tematikou Harryho Pottera. Zájemci o četbu si zde mohou vybrat z desítek titulů knih a časopisů. Vedle knihovničky se nachází nástěnka a aktuálními informacemi z Městské knihovny v Litvínově a půjčovní řád knihovničky.

„Je to pro nás jako pro knihovnu zajímavá možnost, jak se dostat k lidem zase o kousek blíž. Také vyřazené knihy tímto způsobem dostanou druhou šanci a mohou lidem dál sloužit,“ řekla o projektu ředitelka knihovny Marcela Gúttnerová, která knihovničku otvírala spolu s Janou Zdarsovou, knihovnicí dospělého oddělení. Další podobná knihovnička je otevřena po cestě na Loučky v podobě dřevěné budky.

Knihovnu s desítkami knih k zapůjčení najdete na hlavním nádraží v čekárně.

SRDCE LITVÍNOVA

Litvínov má za sebou další Svatomichalské slavnosti, na kterých se pokaždé město snaží zapsat do knihy rekordů. Tato tradice se v Litvínově dodržuje od roku 2008. Do letošních slavností to byly pokusy o rekord v největším počtu andílků, v největším počtu kostelů, největším počtu vlastnoručně vyrobených zvonků atd. Letošní rok patřil vlastnoručně vyrobeným srdcím, přičemž se město Litvínov již po několikáté zapsalo do knihy rekordů. Celkový počet srdcí byl neuvěřitelných 907! „Mám radost z toho, že jsme se zapojili v takovém množství opět do pokusu o rekord. Tvořením srdcí právě z textilu jsme si připomněli výročí textilní manufaktury a výstavu Srdceráj v zámku Valdštejnů. Srdce je srozumitelné lidem všech kontinentů bez ohledu na víru, vzdělání nebo politickou příslušnost. Přiměje nás k zamyšlení nad láskou, vstřícností a milosrdenstvím, jehož je znamením,“ tak slavnost a rekord komentuje starostka města Litvínov Kamila Bláhová, která se se svými dětmi také zapojila.

KNIHOVNA ZAŽILA LIBRIS FEST

V Litvínově proběhla historicky první akce projektu Libris Now. Jednalo se o Libris Fest, který zakončil celorepublikový týden knihoven a přilákal do knihovny spoustu nových návštěvníků.

text: Alena Herzánová, Petra Macháčková

Projekt Libris Now se snaží mladým lidem zprostředkovat co nejlepší vyplnění jejich volného času. Od přednášek po filmová promítání nebo tvořivé dílny. Fungovat začal teprve nedávno (od září) a oblibu u mladých si pomalu ale jistě získává. Právě proto jsme i jako časopis Gympl Revue začali s projektem Libris Now spolupracovat.

Samotný festival nabízel svým návštěvníkům bohatý program, celkem mohli navštívit šest tematicky různých akcí. Mezi nejpopulárnější akce patřil jarmark Talent v akci a ochutnávka jídel z celého světa pod názvem Foodstage. Návštěvníci zde mohli obohatit své chuťové pohárky např. srílanskou, mexickou nebo japonskou kuchyní. Své fanoušky si našly i další akce jako třeba autorské čtení s Terezou Matouškovou, která píše převážně sci-fi a fantasy knihy. Dále i workshop Recykliteratury, která se zejména v poslední době

těší velké oblibě mezi čtenáři. V neposlední řadě mohli návštěvníci zajít i na Cestovatelský koutek, kde se dozvěděli zajímavá fakta o cestách po USA, Irsku nebo Jižní Koreje.

Počátek tradice?

Festivalu se zúčastnilo kolem 90 návštěvníků. „První ročník se vydařil podle našich představ, návštěvnost nás pozitivně překvapila. Také jsme byli rádi za zpětnou vazbu od lidí, většina si program chválila, akce je bavily. Rádi bychom z festivalu udělali tradici, už teď se tedy těšíme na druhý ročník, který proběhne příští rok,“ prozradila nám Alena Herzánová, jedna z organizátorek festivalu a patronka celého projektu Libris Now. Další akce zasvěcená projektu Libris Now se bude konat v knihovně 3. listopadu. Tentokrát to bude Libris Horror Story, kde vás čeká strastiplná cesta plná strachu, krve a slz. Troufnete si?

KDE SPORTOVAT? U GYMPLU!

text: Mgr. Daniel Urik

Foto: Ondřej Nigrin (kvarta)

Nová éra sportu

Gymnázium T. G. Masaryka v Litvínově se po mnoha letech dočkalo důstojného a nového sportoviště. Nikdy v historii v tomto prostoru žádné podobné nebylo – pokud nepočítáme asfaltovou plochu, na které se spíše bojovalo s tím, aby se žák nezranil, než že by mohl důstojně sportovat. Zajít v průběhu výuky či ve volném čase do areálu školního sportoviště, to byla vždy pro mnohé generace studující na gymnáziu utopie. To se však nyní radikálně mění.

A nelze hodnotit jinak, než že to konečně přišlo. Celý záměr poskytnout vyhovující podmínky pro rozvíjení sportovních dovedností započal již před několika měsíci, kdy bylo vybudováno nejprve street-workoutové hřiště, které je přístupné široké veřejnosti a je součástí blízkého Zámeckého parku. Nové hřiště financoval zřizovatel gymnázia, tedy Ústecký kraj (je také vlastníkem). Zhotovitelem byla společnost Metall Quatro, která dovedla v poměrně rychlém časovém období celou stavbu zrealizovat. Celá investiční akce vyšla na cca 10 milionů korun.

Míče, tretry, rakety

V polovině října se gymnázium dočkalo slavnostního otevření víceúčelového hřiště, které nepokazil ani vytrvalý déšť. I přes nepřízeň počasí tak došlo na slavnostní přestřižení pásky za účasti významných osobností Litvínovska. Víceúčelové hřiště bude sloužit pro volejbal, basketbal, florbal, fotbal, nohejbal, tenis a další sportovní aktivity. Má i atletický ovál s rovinkou pro sprint, badmintonové hřiště, stolní tenis, tribunu pro diváky a relaxaci. Celý areál je oplocený, je možno využít také umělé osvětlení a pro účely údržby a poskytování služeb byla zřízena také pozice správce areálu.

PRONÁJEM HŘIŠTĚ

Pronájem hřiště pro zájemce je možné domluvit na sekretariátu školy, a to osobně či telefonicky – t. č. 476 753 023 (pí. Romana Ešlerová). Cena za pronájem je stanovena na 500 Kč/hod. S umělým osvětlením bude cena vyšší – po dohodě.

CESTA ZA VELKOU LOUŽÍ

text: Daniel Volák, sexta

Jak se říká, líná ústa, holé neštěstí. Stačilo, aby se pan učitel Martin Laxa zeptal na správných místech a vzniknul zajímavý nápad opět se vypravit na druhou stranu Atlantiku, tentokrát na jihozápadní pobřeží Spojených států amerických. Výjezdy s Mgr. Laxou probíhají, tak říkajíc, na vlastní pěst, ale vzhledem k rozsahu a náročnosti této akce se M. Laxa obrátil na žateckou cestovní kancelář Palmera.

Jakmile se objevily plakáty s informacemi o této cestě, okamžitě jsem věděl, že zde nesmím chybět – konečně – již z předchozích akcí s Mgr. Laxou jsem přesně věděl, do čeho jdu. Chvilí se zdálo, že se zájezd kvůli nízkému počtu přihlášených neuskuteční, ale nakonec se vše v dobré zvrátilo – výprava byla doplněna o studenty Gymnázia Žatec.

Již předem jsme věděli, že od školy budeme odjíždět v brzkých ranních hodinách. Ovšem nikoho z nás nenapadlo, že to bude v půl druhé ráno. Aby ne – čekala nás několikahodinová jízda do Berlína, odkud jsme

odlétali kolem deváté. Čekal nás let do města andělů Los Angeles s přestupy v Amsterdamu a v New Yorku. Jestli si někdo z vás myslí, že přestup zvláště u amerických aerolinek je pohodová záležitost, dovolím si vás vyvést z omylu. Na obou letištích připomínala tahle procedura spíš maratónský běh způsobený místy až paranoidními bezpečnostními kontrolami a také velkými vzdálenostmi jednotlivých terminálů.

Naštěstí všechna letadla byla docela pohodlná a tak každý

měl možnost se trochu prospat a docela dobře se najíst za účelem načerpání energie na další přestup.

Po 27 hodinách od odjezdu z Litvínova jsme konečně přistáli v cíli naší cesty, v Los Angeles. Po chvíli čekání se náš průvodce a také učitel anglického jazyka pan Harajda objevil na první pohled s velkým a prostorným 15místným mikrobusem. Ovšem opravdu jen na první pohled. Vtěsnat se dovnitř společně s veškerými zavazadly bylo stejné asi tak

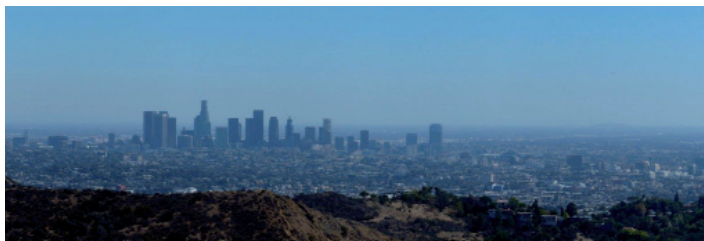

jako skládat puzzle. Nakonec všechny dveře se podařilo zavřít a po několika minutách jsme mohli v klidu z letiště odjet.

První pozoruhodností, kterou jsme v USA poznali, byl podnik rychlého občerstvení, tedy tzv. fast food. Večeře vydatná, nicméně už zde začali někteří pochybovat, jestli oněch dalších 10 dní stravování ve fast foodech – hlavně v „mekáčích“ – vůbec přežijí. Světe, div se – přežili. Dokonce bez jakékoli újmy na těle nebo dokonce na zdraví.

První destinací našeho okruhu bylo právě ono Los Angeles, kam jsme předešlého dne přiletěli. Jakmile jsem vyšel ven z hotelového pokoje, poznal jsem, že v LA opravdu nenaštýdnu – teplota přesahovala 30 stupňů. Teplé oblečení jsem skutečně nepotřeboval.

Navíc jsem byl do slova nažhaven na návštěvu Bel Air a Beverly Hills, čtvrtí, kde žijou známé osobnosti zejména z oblasti šoubyznysu. Myslel jsem si, že nás třeba někdo pozve k sobě domů na kávu. Omyl. Kamkoli jsme přijeli, vchody strážené kamerami byly neprodyšně zavřené a ony slavné celebrity předstíraly, že nejsou doma. I kdyby se kdokoli z nich obje-

LA je město nacházející se pod smogovým příkrovem. Docela dobrou městskou dopravu moc lidí nevyužívá, všichni jezdí auty. Podle toho ovzduší ve městě vypadá.

vil v Litvínově, tak já takovou persónu za ono vřelé přijetí v LA k sobě domů určitě nepozvu.

Někdo by se mohl ptát, jestli jsem zašel v Hollywoodu na chodník slávy. Samozřejmě, že ano. Na zemi jsem viděl spoustu růžových hvězd s různými jmény. To je toho. Zajímavější pro mne byl výjezd a následný výstup do blízkosti kdysi reklamního poutače, nyní národní památky, a to nápisu Hollywood. Kdo by to byl řekl, že lidé jsou ochotni udělat téměř cokoli, aby se k nápisu dostali. Jenomže ono to přímo k němu stejně nejde.

O Los Angeles je známo, že se rozkládá na poměrně velké ploše, což je ve městě patrné. Když nějaká čtvrt' přestane vyhovovat, nic se nebourá, vše zůstane na svém místě, civilizovaní lidé zmizí a do ulic i do domů se nastěhují pochybné existence a spousta bezdomovců. O co jde, místa je ve městě víc než dost.

Konečně – i bezdomovce lze považovat za určitou formu života.

Nicméně LA není jenom městem opuštěných čtvrtí a bezdomovců. Jsou zde i velmi atraktivní části, jako třeba Santa Monica a její pověstná pláž s bohatým nočním životem. Kdo chce, může kromě nočních podniků zajít také na molo, u kterého již dávno nepřistávají lodě, ale na kterém se lze pobavit na některé z atrakcí nebo si třeba dát nefalšovaný hot dog. Ze všeho nejvíce mne však zajímal Pacifik – oceán, u kterého jsem byl prvně v životě a ve kterém jsem si chtěl zaplavat. Jenomže smůla. Žádné kabiny, ale převlékat na veřejnosti se v USA nelze – mohl bych být stíhán za závažný mravnostní delikt. Ne, že by mne činnost americké policie nezajímala, ale takhle jsem se s touto institucí seznámit opravdu nechtěl.

Nastal čas k odjezdu do dalšího cíle naší cesty, San

Francisca. Když jsem zjistil, že v onom prostorném mikrobuse budeme propleteni s našimi zavazadly 8 hodin, protočily se mi panenky. Dlouho po nástupu jsem přemýšlel, jestli takové cestování snesu. Snesl. Nic jiného nezbývalo. Během monotónní jízdy asi dvakrát velitel vozu ohlásil, že za 10 minut se bude stavět u nějaké pumpy. Za další asi tři hodiny od ohlášení jsme opravdu zastavili a udělali občerstvovací přestávku – u měkáče, jak jinak.

Město hippies, San Francisco nebo také Frisco nás nepřivítalo zrovna přívětivě. Kam jsem se podíval, váleli se bezdomovci, ale hlavně byla zima a dokonce mrholilo. V tom všem jsme měli jít na baseballový stadion a dívat se na utkání týmů SF Giants a Cincinnati Reds. Nakonec – proč ne. Baseball je v USA tradiční stejně jako jejich hamburgery a tak by byla škoda si nechat něco takového uniknout.

Zvenku poměrně nenápadný stadion se ukázal jako docela rozhlehlý objekt. Díky americké preciznosti jsme naše místa našli docela rychle. Do začátku zápasu zbývalo několik minut a protože nebylo co dělat, dostal jsem chuť na corn

dog – tedy něco jako párek obalený ve sladkém kukuřičném těstíčku. Abych pravdu řekl, chuťová kombinace těstíčka a párku připomínala přeslazený dort politý tatarkou nebo alespoň lákem z okurek. I to je holt Amerika.

Na příšerný corn dog jsem zapomněl v okamžiku prvního odpalu. Diváci na tribunách začali bouřit, zuřivě fandit a našli se i (slušně řečeno) rozměrnější jedinci, kteří svou podporu vyjadřovali všemi možnými způsoby. Dupali, vrískali, skákali po lavicích a předváděli různé pohybové kreace místy připomínající tanec sv. Víta. Pomalu jsem se takhle začal projevovat i já. Možná právě díky mému způsobu vyjadřování sympatií porazili domácí SF Giants svého protivníka na celé čáře.

Dovolím si podotknout, že i když atmosféra na tribunách byla místy opravdu vypjatá, nikdo nikoho nenapadal a nikdo nic neničil. Je vidět, že v tomhle ohledu se máme ještě co učit.

Do San Francisca jsem jel s předpokladem, že díky mlhavému počasí světoznámý most Golden Gate – stejně jako spousta lidí přede mnou – neuvidím. Opak byl pravdou. Měl

jsem štěstí tenhle skvost nejen vidět, ale dokonce i přejít. No, přejít – kdo zná Mgr. Laxu, tak ví, že v jeho případě „přejít“ znamená spíš přeletět. Dalšího komentáře netřeba.

V San Franciscu je toho k vidění spousta, ale co na mne udělalo největší dojem, byly ony slavné lanové tramvaje (cable cars). Cestování městskou veřejnou dopravou není zrovna můj šálek čaje, ale tímto dopravním prostředkem bych byl schopen cestovat pořád. K mému překvapení se v těchto tramvajích lidé neperou o místa k sezení, ale o místa k visení. Taky jsem visel, místy dokonce vlál. Ještě, že selský rozum zvítězil nad byrokracií a že tento světový unikát zůstal pro budoucnost zachován.

V San Franciscu bych se zdržel jistě déle, ale náčelník nařídil přesun do dalšího bodu na trase, kterým byl Národní sekvojový park v pohoří Sierra Nevada. Při vjezdu do parku jsem přemítal, proč tam vlastně jedeme – lesy stejné nebo podobné jako kdekoli jinde. Myslel jsem, že to bude jen ztráta času. Myslel jsem špatně. Když jsme po úzké a klikaté silnici dojeli do výšky přibližně 2000 metrů nad mořem, objevily se po obou stranách

silnice sekvojovce – mohutné stromy staré několik tisíc let. Nechtělo se mi věřit, že tihle velikáni jsou až 90 metrů vysokí. Uvědomil jsem si, že příroda dokáže divy.

Další den začal docela zajímavě. Před vjezdem do Údolí smrti nás „přivítaly“ dvě stíhačky, které přeletěly jen několik metrů nad autem. Kdyby byly čtyři, nejspíš by nás smetly ze silnice nebo alespoň vyskily některé z oken.

Ale zpátky k Údolí smrti. Název je opravdu přiléhavý – teplota je velmi vysoká, vlhkost vzduchu nulová. Nepotil jsem se, neměl jsem pocit žízně – ale dlouho bych tady asi nepřežil – stejně jako nikdo z nás.

Z Údolí smrti už nebylo daleko na hranice státu Nevada

a jeho nejznámějšího města, oázy v poušti, Las Vegas. Při večerním příjezdu udělalo na mne tohle město velký dojem. Velmi brzy jsem ale poznal, že se jedná jenom o pozlátko – veškeré reklamy, neony, světelné a nevím jaké další show mají za cíl jediné: nalákat návštěvníky do pavučiny neřesti, hazardu a hříchu. Kam se podíváte, tam je kasino – dokonce i v prostorách benzínové pumpy. Zvrhlost sama. V Las Vegas zkouší štěstí lidé ze všech koutů USA – stojí jim za to kodrcat se tam takovou dálku a k tomu utratit spoustu peněz – fakt nechápu. Nicméně skupinovou fotografii u známé cedule s nápisem Vítejte v báječném Las Vegas nešlo vynechat.

Kavárny Starbucks představovat netřeba. Jistě znáte, jak v nich funguje systém objedná-

vek. Při návštěvě tohoto podniku právě ve Vegas vyhlásil náčelník Harajda soutěž o nejméně obvyklé jméno udané při objednávce. Očekával jména jako třeba Esmeralda, Spiderman, E.T., Homer a nevím, co ještě. To ovšem netušil, kdo s ním na zájezdu je. Na mých kelímcích se začaly objevovat české ekvivalenty anatomických výrazů, jejichž přesné znění z pochopitelných důvodů neuvedu. I samotní prodáváci říkali, že taková jména nikdy před tím neslyšeli. No co – pan Harajda chtěl jména neobvyklá, tak je dostal.

Nedaleká přehrada Hoover Dam na řece Colorado na mne působila poněkud rozpačitě. Toto monstrózní vodní dílo slouží k výrobě elektřiny pro Kalifornii. Proč ne. Ale bezbřehé plýtvání vodou mne přivádělo k šílenství. Vody je nedostatek a přesto je sváděna právě do Las Vegas, kde slouží k zavlažování různých okrasných záhonů a golfových hřišť. Větší zhýralost jsem snad neviděl.

Po odjezdu z Las Vegas jsme se na okamžik zastavili v bývalém hornickém městě Calico. Poznal jsem, jak asi vypadala „stará Amerika“. V okamžiku, kdy jsem u baru popíjel svou limonádu (Kolaloka to ale neby-

la), vtrhla do saloonu dvojice banditů a všechny včetně mne chtěli postřílet. Téměř se jim to podařilo – nebýt místního šerifa, který nasadil svůj život a všechny přítomné zachránil. I jednu americkou lady, která se díky svým rozměrům zasekla pod stolem. Jak ji šerif z pod stolu vyprostil, nevím. Všechno nasvědčovalo tomu, že šerif ten stůl nejspíš rozsekal.

Po záchraně v baru a návštěvě místního hřbitova jsme přejeli do posledního města námi navštíveného v USA, San Diego. Ještě večer jsme navštívili ostrov Coronado a stavbu, která mi připomínala Titanic, hotel Del Coronado. Ne snad, že by se tato dřevěná budova měla potopit nebo skončit při jiné katastrofě, ale troufám si říct, že její interiér byl a je stejně luxusní jako interiér Titanicu. Vůbec se nedivím, že právě zde se rády ubytovaly celebrity a jiné VIP.

Noc jsme strávili v poměrně nebezpečné zóně – nedaleko hranic s Mexikem. Už při výstupu z auta jsem pochopil, proč vedoucí naší výpravy vyhlásili do slova a do písmene stanné právo. Opravdu bylo lepší zůstat v areálu hotelu než vystrčit nos na ulici a přijít třeba o život. I s tím se musí holt někdy počítat.

Už před odletem informoval Mgr. Laxa, že v San Diegu je možnost navštívit letadlovou loď Midway a že k její návštěvě otvírací doba nestačí. Tuhle informaci považovali někteří členové výpravy za šílenost, ale musím říct, že těch 7 hodin bylo tak akorát – v klidu jsem si prohlédl opravdu všechny přístupné prostory tohoto plavidla. A nebylo jich zrovna málo.

Poslední celý den ve Státech jsme strávili opravdu grandiózně – ve studiích Universal a jejich zábavním parku. Filmů natočených v těchto studiích a rekvizit v nich použitých znám docela hodně – ale nikdy by mě nenapadlo, že právě tyhle rekvizity uvidím zblízka.

O filmových dekoracích nemluvě.

Husí kůže mi naskakovala při průjezdu troskami havarovaného letadla použitého ve filmu Válka světů. Mgr. Laxa nás nezapomněl upozornit, že právě takovým strojem, k tomu ve stejných barvách, další den odlétáme do Evropy. Dokonce nám ukázal i naše místa. Je vidět, že pan učitel má opravdu smysl pro humor.

Nedalo se nic dělat, nastalo poslední ráno v Americe. Pan Harajda přijel s mikrobusem, do kterého jsme se (jako vždy) vešli jen tak tak. Odjeli jsme do střední školy Birmingham Community Charter High School, kde jsme se setkali

s americkými studenty. Musím říct, že jsem si místy připadal jako mimozemšťan – že mnozí neznali Českou republiku, mne zas až tak moc nepřekvapilo. Ale dostalo mne, že někteří pomalu ani nevěděli, kde je Evropa. Měl jsem co dělat, abych se nezačal smát, když někteří američtí studenti vyjadřovali myšlenku, že naše země je ostrov. Trochu silný kafe. Co se dá dělat, Amerika.

Co jim ale můžeme závidět, je vybavení školy. Několik hřišť, plavecký bazén, filmové

studio, divadelní sál... tohle snad u nás nemá ani mnohá univerzita. Říkám si, co je lepší – jestli mít dobře vybavenou školu a chabé vědomosti nebo školu trochu skromnější a vědomosti lepší – ale to by bylo na delší povídání.

Při odchodu ze školy nastal čas na oběd. Pan Harajda nás ujistil, že to bude v podniku, který určitě neznáme. Svým způsobem měl pravdu – v mekáčích, kde jsme nakonec zakotvili, jsme opravdu nikdy před tím nebyli. Mnozí snad měli i radost, byl to opravdu poslední fast food na naší cestě.

Co bych napsal o cestě do Evropy, opravdu nevím. Všechno klapalo přesně tak, jak mělo. Snad zmíním jen přestup v Amsterdamu. Měli jsme dost času a tak jsme se vypravili z letiště do města. Jenže z prohlídky moc nebylo, protože na rozdíl od Los Angeles přišlo a byla zima, takže jsme se stejně šli někam schovat. Já osobně jsem skončil v kavárně Starbucks a při objednávce jsem použil jméno tentokrát konvenční. Amsterdam je jistě krásné město – ale celkový dojem kazí zápach hořící marihuany, který je cítit na každém kroku. Škoda.

Ve večerních hodinách, tentokrát již notně unavení,

jsme odletěli do Berlína. Už snad ani nevím, jak jsme se z letiště Tegel dostali zpět do Litvínova. Vzpomínám si, že před školu jsme dorazili ve dvě hodiny ráno, po asi 26 hodinách cesty, navíc s 9hodinovým posunem. S tím jsem se srovnal docela dobře, několik dnů po přeletu jsem byl již zcela bez následků.

Okruh, který jsme po USA absolvovali, měřil přibližně 3200 km. Mohlo by se zdát, že jsme procestovali velkou část této země, ale ve skutečnosti to byl jenom malinkatý kousíček.

Zájezd byl vynikající ve všech směrech. Organizaci, programu ani průběhu celé cesty nelze nic vytknout. Účastníci vytvořili skvělou partu se smyslem pro humor a pro každou špatnost vůbec. Jediné, co z celé akce zbylo, je spousta fotografií a vzpomínky, které se mi dlouho udrží v paměti.

Pánům Harajdovi a Laxovi děkuji za přípravu celého zájezdu a celé partě za skvělé zážitky. Velký dík patří řediteli naší školy panu Mgr. Janu Novákovi, bez jehož svolení by se tato unikátní akce mohla jen těžko uskutečnit. Jsem opravdu moc rád, že jsem do USA mohl vycestovat i já.

Nedaleko Las Vegas se nachází vodní dílo enormních rozměrů, přehrada Hoover Dam na řece Colorado. Právě tohle gigantické dílo nese lví podíl na podobě Las Vegas, jakou známe dnes. Původně jako Boulder Dam byla přehrada postavena v letech 1931–36 a teprve poté byla pojmenována po prezidentu Herbertu Hooverovi.

ESPAÑA VER GIMNASTAS

Španělsko se nemusí nutně líbit každému. Můžete nenávidět jejich odpolední siesty, kuchyni, nekonečně dlouhé pláže i architekturu. My jsme si všechno tohle zamilovali! Nabízíme Vám tu krátké pojednání o cestě sedmi studentů gymnázia na španělské pobřeží.

text: Petra Macháčková, 3.A

Viaje a la costa

Plni elánu a optimismu jsme se sešli před školou a s nadšením vyhlížíme náš autokar. Čekáme. Stále čekáme. A světe div se, po hodině náš autobus konečně přijíždí a my vyjíždíme. Za okny se pomalu začíná stmívat a my zjišťujeme zajímavý fakt. Naše sedadla se dají rozložit a vznikne dvoupatrový prostor na spaní. To jsou nám vymoženosti! Dobrodružství nastává ve chvíli, kdy se snažíte vyškrábat do horního patra, zatímco dole spí někdo, koho ani neznáte. A věřte mi, že šlápnutím na hlavu si přátele neuděláte.

Oropesa del Mar

Město je to impozantní. Pohled na sluncem zalitou pláž La Concha se sklenicí sangrie v ruce není vůbec k zahození. V době našeho pobytu ve městě probíhaly oslavy Panny Marie Trpělivé, místní patronky města. Ovšem, na každém kroku slyšíme náš rodný jazyk, češtinu. Právě díky četné návštěvnosti města českými turisty. Vrcholem společen-

ského ponížení pro nás byl nápis v restauraci La Ancla „Vážení návštěvníci, nevynášejte nám prosím jídlo z restaurace“.

Během oslav jsme byli svědky PROCESÍ, kdy se městem přenáší socha Panny Marie Trpělivé za doprovodu orchestru a místních obyvatel v lidových krojích. Vskutku, báječná podívaná. Za zmínku stojí i přehlídka starých veteránů, kterou jsme absolvovali. Staré Cadillaci nebo Mustangy nerozzářily oči jen mužské části zájezdu.

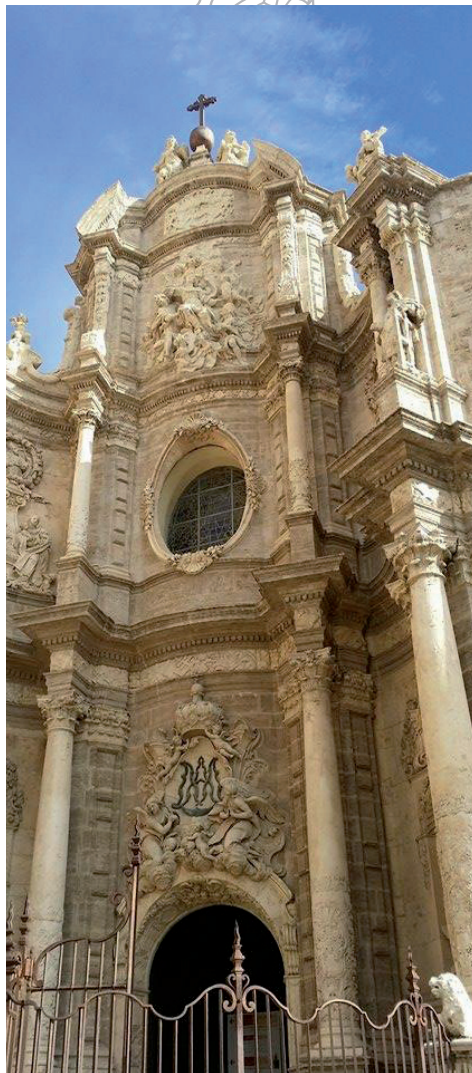
Visita a la ciudad de Valencia

Jeden den z našeho pobytu jsme zasvětili návštěvě Valencie. Považte, Valencie se svým půvabem a atmosférou rovná světovým metropolím! Například katedrála Panny Marie v samém centru města se pyšní svými honosně zdobenými portály a kašnou s renesančními sochami.

Para activar a Barcelona

Poslední hodiny pobývání v Barceloně. Stavby od A. Gaudiho prostupují celým městem a svou výškou se snaží dotknout nebes. V tom vyniká všem známá *Sagrada Familia*. Uchvacuje nás i ulice zvaná *La Rambla*, na která narážíme na pouliční umělce, malíře a komedianty.

Velké poděkování patří Mgr. Marii Sachetové za zprostředkování zájezdu a pevné nervy.

STÁTNÍ SVÁTKY

Přinášíme Vám podstatné informace o našich nejbližších státních svátcích, které připadají na 28. října a 17. listopadu.

text: Tomáš Čapek, kvinta

Tvůrce a prezident nového státu přijíždí po válce do vlasti.
(fotografie: Wikipedia)

28. říjen: Den vzniku samostatného československého státu

Do roku 1918, takřka čtyři století, byly české země součástí habsburské monarchie, na konci zvané Rakousko-Uhersko. S ním vstoupily i do první světové války, kterou Habsburkové totálně projeli. Nezbylo jim, než začít jednat o mírových podmínkách, nadiktovaných americkým prezidentem Wilsonem. 28. října 1918 bylo přečteno císařovo prohlášení o tom, že je ochotný k jednání. Tato zpráva ale byla v Čechách pochopena tak, že souhlasí se samostatností českého státu. V Praze a dalších městech lid obsadil vládní budovy a ještě navečer vydal Národní výbor Zákon o zřízení samostatného státu československého. Pod tímto zákonem byli podepsáni Antonín Švehla, Alois Rašín, Jiří Stříbrný, Vavro Šrobár a František Soukup – tzv. „Muži 28. Října“. Bylo rozhodnuto, že nový stát bude republikou, a také že se bude skládat jak z Čech, tak i Slovenska a Podkarpatské Rusi.

17. listopad: Den boje za svobodu a demokracii

Mladý stát Československo byl po dvaceti letech zlikvidován Hitlerovým Německem a připojen k němu jako tzv. Protektorát. Na výročí vzniku Československa 28. října 1939 proběhla v Praze studentská demonstrace proti nacistické moci, která však byla tvrdě potlačena represivními složkami. Na následky střelby zemřel mj. student Univerzity Karlovy Jan Opletal. 15 listopadu, tedy v den jeho pohřbu, dorazily na pohřební průvod tisíce studentů. Z průvodu se stala demonstrace, která byla opět potlačena.... A jako odstrašující případ pro další pokusy o rebelii bylo popraveno 9 studentů, přičemž další stovky byly odvezeny do koncentračních táborů, a uzavřeny vysoké školy. To se stalo právě 17. listopadu 1939.

Neméně důležitý je pro naši historii i 17. listopad o padesát let později, roku 1989. Shoda dat není náhoda. Na výročí popravení českých studentů vyšel z pražského Albertova protestní studentský pochod, tentokrát proti komunistické zlovůli. Požadovali po čtyřiceti letech útlaku propuštění politických vězňů, svobodu slova a hlavně demokracii. Opět došlo k násilnému potlačení, i když tentokrát bez obětí na životech. Mladá „elita národa“ tak zahájila tzv. sametovou revoluci a ukončila 41 let komunistické diktatury.

MOHLI JSME SE UBRÁNIT HITLEROVÍ?

Dne 29. září 1938 byla podepsána snad nejstrašnější dohoda v československých dějinách. Tato dohoda nebyla ničím jiným než naprostou zradou našich tehdejších spojenců, kteří nás v prodali výměnou za slib míru Třetí říši. Vše nicméně zpečetil osudový souhlas prezidenta Beneše s touto zradou.

text: Štěpán Kubičina, kvinta

Kulometné hnízdo čsl. vojáků (fotografie: Wikipedie)

Cesta k válce

Československo si bylo vědomo rostoucího nebezpečí války s Německem. Proto už od svého vzniku vydával náš stát obrovské částky na zbrojení. V roce 1938 tvořily výdaje na zbrojení v ČSR 15% HDP a to bylo nejvíce ze všech demokratických zemí světa - více než Francie, Velká Británie i USA! Z menšího uskupení převážně bývalých legionářů se armáda ČSR transformovala do solidní moci, která měla k dispozici dobře vycvičené muže i výbornou vojenskou techniku. K tomu probíhala výstavba opevnění podél hranic s Německem.

Co na to Wehrmacht

Při posuzování událostí, které by mohly nastat v roce 1938, musíme vzít v potaz jednu velmi důležitou věc. V tomto roce nestál na hranicích

Československa stejný Wehrmacht, který v září o rok později vtrhl do Polska. Před hranicemi ČSR byly zhruba 2 miliony německých vojáků, kteří měli k dispozici pouze omezený počet tanků. Na našich hranicích čekalo 1,5 milionu skvěle vycvičených vojáků odhodlaných bránit naši zemi; mezi nimi a Němci se táhl pás příhraničních pevností spojených linií ježků, zákopů a ostnatých drátů. Naše rychlé divize vybavené lepšími stroji, než byly ty německé, byly rozmístěny tak, aby dokázaly zamezit průlomům na našich liniích. Jediné, v čem mělo Německo jasnou výhodu, bylo letectvo, které početně i technologicky zcela převyšovalo to naše.

Bohužel o tom, co by skutečně následovalo, pokud by se vláda ČSR rozhodla nepřijmout Mnichovský diktát, se můžeme jen dohadovat. Nemůžeme ale zapomenout.

DĚJINY FILMU: PRVOPOČÁTKY PROMÍTANÉHO OBRAZU

Film. Dnes pro nás naprosto běžná věc. Ať už doma na televizi či na internetu, v kině ve všelijakých velikostech a dimenzích, film je součástí našich životů. Ale jak se vlastně vyvíjel? Jak jsme se od němých a černobílých filmů dostali až k současným filmovým efektům?

text: Vít Andrlé, oktáva

Tajemná temná komora

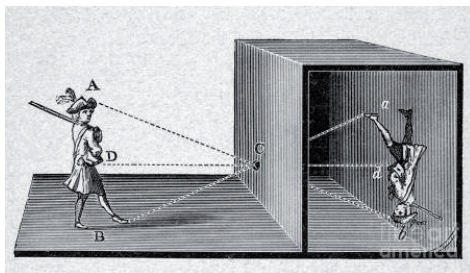
Vůbec první zmínka o promítání obrazu pochází asi z roku 1000 našeho letopočtu. Arabský fyzik Alhazen tehdy popsal princip camery obscury (temné komory). Využil toho, že světlo dopadající otvorem do temného prostoru promítá na stěnu obraz libovolných předmětů a obrazů. Své diváky umístil do „temné komory“ a s pomocí svého asistenta lidem promítal čerta. Publikum se tehdy klepalo strachy, ale rozhodně se představení potkalo s úspěchem (i když byl čert vzhůru nohama). Vynález se začal velmi rychle rozšiřovat po celé Evropě a dokonce se podařilo otočit obraz do správné polohy. V 18. století byla používána zmenšená a přenosná podoba této „hračky“ mezi malíři.

Kouzelná lucerna

Dalším „zázračným“ přístrojem byla laterna magica, neboli kouzelná lucerna. Vznikla v 18. století, ale její princip byl odhalen už roku 1671. Šlo o zařízení schopné promítat malé obrázky, nakreslené na skleněné destičky. Ty se vsouvaly hlavou dolů do malé krabice s otvorem a se zdrojem světla. Spojná čočka, umístěná před otvorem, vrhala na zeď ve ztemněné místnosti zřetelný obraz výtvarů na skleněných destičkách. V 19. století se využívala mezi vědci ke zpříjemnění výkladu, když na ní promítali při

přednáškách, nebo jako vybavení do dětských pokojů zámožných rodin. Později byla laterna nahrazena pokročilejšími přístroji, ale splnila první předpoklad pro vznik kinematografie: promítání před větším publikem.

Tyto dva vynálezy se staly předchůdci zařízení zachycujících pohyb. Mohly tedy dát vzniknout filmům všeobecně. Pravdou ovšem je, že nebyť poznatků, objevů a vynálezů dřívějších, tak by film, jak ho známe dnes, nemohl vzniknout.

Zdroj obrázku:
<https://mragezoresearch.wordpress.com/2015/09/09/13/>

SKÁL(P)IČKA

Kdesi daleko v zaostalých končinách na severu Čech leží jeden malý zanedbatelný uhelný důl. Kolem něj se rozprostírá naprosto nepatrná vesnička, a právě v ní začíná příběh našeho Jonáše.

text: Filip Červenka, 2.A

Jonáš už od mala jezdil se svým otcem pravidelně na hory. Důvodů bylo několik: bylo téměř nemožné neocenit krásu, kterou hory skýtaly, a bylo už úplně nemožné nepovšimnout si dolu, který se pod nimi rozléhal.

Když Jonášovi bylo čtyřicet, jeho otec zemřel a zanechal mu tak vše, co po něm zůstalo. Podědil i dům, který byl celoživotním dílem jeho otce. Teprve tehdy si Jonáš uvědomil, že chce své zázemí zachránit. Rozhodl se vzepřít potenciální expanzi dolu, která by nakonec srovnala dům se zemí. Jenže důl jako takový by zrovna nájezd na Jonášův baráček nepodnikl, a tak vyhledal nejpravděpodobnější hrozbu – buldozery. I přes veškeré řeči jeho kamarádů a známých, které se často zmiňovaly o absolutní paranoie a možnosti šílenství, si Jonáš stál za svým.

Druhý den ráno se v zemi vyskytla další díra. Tentokrát několiksetkrát menší než ta vedle ní, ale podle šuškaní obyvatel tam noc předtím nebyla. Začalo se počítat a odčítat, načež se zjistilo něco neuvěřitelně stupidního. Zmizel Jonášův domeček a s ním i sám Jonáš. Přes celou kauzu se táhla tajemná mlha, kterou vesnické drbny ne a ne rozlousknout. Teorii bylo mnoho – únos bytostmi z bůhvíjaké galaxie, neslyšitelný výbuch nebo snad i teleportace červí dírou. Skutečnost byla ale úplně jiná.

Jonáš nebyl zrovna obdařen nadprůměrným inteligenčním kvociem, ale zato věděl, jak nakládat s kritickými situacemi. Později byla nahlášena i krádež buldozeru a objeveny stopy nákladního vozu vedoucí do lesa. Podle všeho si tedy Jonáš odvezl dům někam do lesa, ale ani to nedalo drbnám spát. Kde je tedy Jonáš? Kde je jeho zpropadený dům?

Podrobnosti nejsou dodnes známé, ale ze spolehlivých zdrojů lze vyvodit, že se Jonáš dostal do hlubin Himalájí, kde se usadil a několik let spokojeně žil. Dále se prý vzbudila bájná skála a spolu s Jonášovým zázemím se odbelhala někam do Indického oceánu. Těžko říct, čemu věřit, ale možnost, že buldozer neukradl Jonáš, ale nepřizpůsobivý občan z krajů severočeských, je stále nevyvratitelná.

KLUK Z LITVÍNOVA

I tak o sobě mluví Michal Nguyen, syn Česky a Vietnamce, který vyrůstal se dvěma sestrami v centru města a zakopat si chodíval na plácek za panelákem. K fotbalu ho táta vedl už od malička, sám totiž fotbal rád hrával. Pěťadvacetiletý rodák z Litvínova ještě nedávno běhal po trávníku Baníku Most, kde musel bojovat o místo v sestavě. Dnes kope za vietnamskou reprezentaci a Becamex Binh Duong FC (přezdívaný vietnamská Chelsea), který hraje tamní nejvyšší ligu. S tímto klubem se mu letos podařilo vyhrát ligu, Superpohár a národní pohár. Michal Nguyen měří 184 cm a patří tak v asijském týmu mezi vyšší hráče.

text: Jitka Moutvičková, 3.A

Jmenuj tři věci, na které ses těšil zpět do Čech.

Rodina, přátelé, na to jsem se těšil opravdu hodně, hlavně na moje dvě malé neteře: Elišku a Eminku, které mi moc chyběly a teď, že jsem doma, si to spolu pěkně vynahrazujeme. A těšil jsem se i na Litvínov, na město jako takové, mám to tady moc rád, zajdu se podívat na fotbal, na hokej, a ještě bych chtěl stihnout florbal

Jak bys porovnal život v Česku a ve Vietnamu a kde se ti víc líbí?

To se nedá porovnat, Vietnam a Asie je úplně jiné svět než Čechy a Evropa. Mně se vždycky bude líbit v Česku, je to můj domov, ale teď hraji fotbal ve Vietnamu, který má taky svoje kouzlo, tak si to užívám. Je tam pořád teplo, takže paráda; mám tam moře a to mám hodně rád, takže určitě Vietnam jako země má svoji krásu, kterou neustále poznávám.

Tvoje sestra je absolventkou gymnázia, jak jsi na tom byl se školou ty?

Ano moje sestra, chodila na gymnázium a pak ještě vystudovala na ústecké univerzitě

tělovýchovu. Já jsem odmaturoval na Střední Průmyslové škole v Mostě, pak už jsem kvůli fotbalu neměl čas zkusit vysokou školu.

Je ve Vietnamu fotbal sport číslo 1? Jak jsou na tom Vietnamci se sportem?

Ano, ve Vietnamu je opravdu sport č. 1 fotbal: hrají ho tam všichni, běžně i děti na ulici. Vietnamci hodně pracují, ale když je fotbal, většinou jdou všichni fandit na stadion

Máš v klubu smlouvu na další sezonu? Jaké jsou tvoje očekávání? Jak dlouho plánuješ ve Vietnamu zůstat?

Minulý měsíc jsem prodloužil ještě na dva roky. Díky tomu, že jsme s klukama měli tak úspěšnou sezonu a zakončili to třemi tituly, jsem měl chuť ještě pokračovat dál ve Vietnamu. Ani nevím, jaké mám očekávání; kdyby byla nová sezona stejně tak úspěšná jako ta minulá, tak bych byl moc šťastný, ale uvidíme, co bude. Nejdřív chci dodržet ten dvouletý kontrakt a pak se uvidí, třeba už se mi bude stýskat po domově a já se vrátím domů. Nikdy nevíš.

Městská
knihovna
Litvínov